

[Jørgen Tved]

viliserede som overhovedet muligt, så de nærmer sig den civile tilstand så meget, som det er muligt.

Nu er jeg helt sikker på, at forsvarsministeren og De Konservative og Venstre, ja i det hele taget den borgerlige fløj, meget gerne så, at vi var vendt tilbage til fortiden, hvor det var kæft, trit og retning, og hvor de værnepligtige stort set ingen rettigheder havde. Desværre for de borgerlige partier og krigsvæsenet er det sådan, at de værnepligtige i dag tager hjernen med, når de bliver ikklædt majestætens tøj; de er menneskelige væsener, som tænker, og som naturligvis også har nogle krav til den tilværelse, de må leve, mens de skal aftjene deres værnepligt.

Derfor forstår vi meget vel, at de stiller krav om at blive behandlet som mennesker.

Når de derfor vil have indført en ombudsmandsinstitution, har vi ingen betænkeligheder ved at sige ja til det, hvis det kan medvirke til, at de føler sig mere trygge mod overgreb fra officerers og andres side. Vi synes, det er ganske fornuftigt at få indført en sådan institution.

Den militære straffelov så vi gerne afskaffet. Hvorfor skal der være særlige straffebestemmelser, som man kan tyrannisere værnepligtige efter? Vi så såmænd meget gerne, at denne straffelov blev totalt afskaffet, og at de værnepligtige også her var underkastet den civile retlige lov, som vi andre er det. Der behøver ikke at være forskel.

Med hensyn til arbejdssikkerheden erkender vi, at der er en vis risiko ved at omgås krudt og kugler, og man kunne jo forbyde de værnepligtige adgang til den slags ting, så var risikoen i hvert tilfælde nedsat en hel del. Men vi er indstillet på, at arbejdsmiljøloven skal gælde, så man også her nærmer sig de civile forhold så meget som overhovedet muligt.

Vedrørende sygesikringsbeviset er vi også af den opfattelse, at de værnepligtige bør være så tæt på en normal menneskelig tilværelse som muligt. Lad dem dog beholde deres sygesikringsbevis og deres rettigheder i henhold til det!

Så er der spørgsmålet om de værnepligtiges ret til at tilberede deres egen kost. Jeg synes nok, det var en grov nedvurdering, de værnepligtige blev udsat for af den konservative ordfører, der sagde, at de unge nok ikke rigtig kunne finde ud af at lave en ernæringsrigtig kost osv. Det kan da godt være, at man i Det Konservative Folkeparti endnu lever i fortiden og

ikke har fundet ud af, at de unge i dag kan klare sig, når det drejer sig om både det ene og det andet, men det lyder fantastisk for mig, at unge mennesker, som man uden blusel lader lege med krudt og kugler, mener man åbenbart ikke er så modne, at de kan klare sig i et køkken med lidt kostprodukter. Jeg tror nok, at de også vil kunne klare den side af sagen.

Derfor er det, der står tilbage, økonomien, og jeg har hørt samtlige ordførere stå heroppe og fortælle, at det vil være en bekostelig affære, så hvordan skal man dog klare den side af sagen?

Jeg har slået op i tillægsbevillingslovforslaget, som vi lige har fået, og ifølge det skulle der i 1987 være brugt 13.682.855.200 kr. Skulle man ikke i dette beløb kunne få plads til et par køleskabe og nogle primusapparater, havde jeg nær sagt? Der kunne måske afskaffes et par geværer, ja, lad der gå en tank, hvis der ikke er penge nok. Vi mener, at man sagtens kunne finde de penge, som de værnepligtige skulle bruge for at få en lidt mere menneskeværdig tilværelse, inden for det beløb, som forsvaret har at arbejde med.

Som sagt: Størst sikkerhed, de mest menneskeværdige forhold og de største besparelser opnår man kun ved at følge det forslag, der er fremsat af Fælles Kurs; så kunne man i 1987 have sparet 13.682.855.200 kr., og de værnepligtige havde haft det betydelig bedre.

Pelle Voigt (SF):

Jeg tror, jeg kan takke samtlige ordførere og ministeren for en debat, der i hvert fald har været underholdende og på nogle punkter egentlig også ganske oplysende, fordi den illustrerer, hvordan man gennem lang tid inden for forsvaret har behandlet de ønsker og krav, som er blevet fremsat fra de værnepligtiges side i mange, mange år.

Man har syltet kravene i udvalg og kommissioner, som man har ladet sove hen, og det interessante er jo, at der faktisk skal politiske initiativer til, hver gang man ud af dette maskineri skal have resultater, som peger i en nogenlunde rimelig og fornuftig retning.

Man kan undre sig over, hvorfor det er sådan, og man kunne måske også få den tanke, at det var et yderligere argument for at indføre en ombudsmandsinstitution inden for forsvaret, en ombudsmandsinstitution, der i lighed med den, der findes i Vesttyskland, udarbejdede en